

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Z. Y.**, zastoupena Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-65/ZA-ZA09-ZA14-2012 ze dne 15. 3. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 2 Az 4/2012 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Lilianě Křístkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2904 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Výše označeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. OAM-65/ZA-ZA09-ZA14-2012, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, ustanovené zástupkyni stěžovatelky byla přiznána odměna za zastupování ve výši 5760 Kč a tlumočnickovi Ing. Petru Levému bylo přiznáno tlumočné ve výši 350 Kč.

[2] Městský soud nejprve v odůvodnění svého rozsudku zrekapituloval obsah žaloby, vyjádření žalovaného k žalobě, odůvodnění správního rozhodnutí žalovaného a zjištění ze správního spisu žalovaného.

[3] Městský soud poté uvedl, že v řízení o azylu jsou rozhodující pro posouzení jak naplnění zákonných podmínek, tak pro rozsah dokazování důvody uváděné žadatelem v jeho žádosti,

při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Stěžovatelka během správního řízení neuváděla žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Uvedla, že nebyla ona sama ani nikdo z její rodiny členem politické strany nebo jiné organizace, na území Ukrajiny nebyla nijak politicky aktivní ani důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu neuplatňovala.

[4] Stěžovatelka také nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť bez jakýchkoliv pochybností nebylo prokázáno, že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Odůvodněný strach z těchto důvodů stěžovatelka ani neuváděla. Stěžovatelka tedy nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Stěžovatelka též nesplňuje podmínky pro udělení azylu z důvodu sloučení rodiny podle § 13 odst. 2 zákona o azylu, ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Městský soud zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není subjektivní právo a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, přičemž humanitární azyl lze udělit pouze z důvodu hodného zvláštního zřetele. Takový důvod u stěžovatelky nebyl dán; stěžovatelka je zdravá, její potíže s kolenem jí podle jejího tvrzení nebrání v přístupu k lékařské péči ve vlasti. Stěžovatelka rovněž nedisponuje žádnou lékařskou dokumentací, neboť se s tímto problémem neléčí. Městský soud rovněž zdůraznil, že azylové řízení je mimořádným institutem sloužícím ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Nelze jej zaměňovat s jinými typy pobytu na území České republiky ani jeho prostřednictvím nelze žádat legalizaci pobytu. Institut azylu slouží lidem, kteří jsou pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů, není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů v zemi původu.

[5] Jediným problémem v zemi původu, který stěžovatelka uváděla, byly problémy s mužem, s nímž měla krátkodobou známost na začátku roku 1994 na Jaltě, která trvala asi měsíc. Tomuto muži dala při odjezdu z Jalty svou adresu a svůj telefon. V listopadu se jí narodila dcera. Uvedený muž se objevil až v roce 2004. Navštívil ji nejprve v zaměstnání, považoval se za otce její dcery, což ona odmítla. Poté ji ještě několikrát navštívil, trval na tom, aby s ním uzavřela manželství, což též odmítla, za to ji fyzicky napadl. Problémy s tímto mužem nahlásila na obvodním oddělení policie na Ukrajině, bylo jí však řečeno, že jí nemůžou celých 24 hodin hlídat. Z obavy před tímto mužem začala měnit místo pobytu, pobývat u svých známých a sestry, naposledy u své známé v Chersonu, kde jí již tento muž nenavštívil. Po vyřízení pracovního povolení v roce 2005 odjela do České republiky a u své známé nechala svoji dceru. Asi po půl roce se na Ukrajinu vrátila a společně se svojí dcerou žila u této známé až do září 2006. Během celé této doby neměla s tímto mužem žádné problémy a neměla ani problémy jiné. V září 2006 odjela s dcerou do České republiky, a to bez jakýchkoliv problémů. Zpět na Ukrajinu se ještě jedenkrát vrátila, a to v srpnu 2007, kdy vyřizovala pro svoji dceru cestovní doklad. Ani v této době, kdy pobývala na území Ukrajiny po dobu asi 2 – 3 týdnů, žádné problémy neměla. Poté společně s dcerou odjely do České republiky, zde zprvu žily legálně, později se jejich pobyt změnil na ilegální a bylo jim uděleno správní vyhoštění z území České republiky, což však nerealizovaly.

[6] Městský soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 8/2003, ze kterého vyplývá, že pro závěr o neposkytnutí pomoci státními orgány je nutno využít všech prostředků, jež právní řád vlasti poskytuje k ochraně práv žadatele. Stěžovatelka evidentně nevyčerpala veškeré reálně dostupné prostředky ochrany svých práv, neboť poté, co se bez úspěchu obrátila na obvodní oddělení policie ve vlasti, se již neobrátila na vyšší složky policie ani na orgány prokuratury. Obavu před mužem, který ji pronásleduje, proto nelze podřadit pod hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy taxativně uvedené v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Navíc při svém přestěhování do Chersonu ke známé, u které nechala svoji dceru při svém odjezdu začátkem roku 2005, již žádné problémy neměla. Stěžovatelka tedy mohla své problémy řešit také přestěhováním do jiné části země. Soud též přihlédl k tomu, že se stěžovatelka zdržuje

na území České republiky již poměrně dlouho, ale žádost o udělení mezinárodní ochrany podala až poté, co jí bylo uděleno správní vyhoštění. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 119/2004 žádost o azyl podaná po poměrně dlouhé době strávené na území České republiky je třeba považovat za přinejmenším nepřímý důkaz o tom, že žadatel situaci ve své domovské zemi, pokud se jedná o důvody azylu, nepocítíval tak palčivě.

[7] Protože stěžovatelka nespĺňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14a zákona o azylu, žalovaný nepochybil, pokud její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Městský soud žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť neshledal žádnou nezákonnost v napadeném rozhodnutí.

II. Kasační stížnost

[8] Proti tomuto rozhodnutí městského soudu brojila stěžovatelka kasační stížností ze dne 8. 1. 2013, v níž uvedla, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu nezákonnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a z důvodu nepřezkoumatelnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka namítá, že se městský soud nezabýval tím, zda správní orgán v řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci (podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Podle názoru stěžovatelky žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména podle § 14 zákona o azylu pro udělení humanitárního azylu, popř. podmínky podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[10] Stěžovatelka ve svých podáních zcela jednoznačně popsala svoji situaci i důvody a způsob opuštění země původu. Právě tíživá situace stěžovatelky je důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, když státní orgány stěžovatelce neposkytly ochranu její osoby a její rodiny. Právě absence ochrany ze strany státních orgánů měla být posouzena jako vážná újma, která stěžovatelce hrozí v případě návratu do vlasti. Návrat stěžovatelky do vlasti se s ohledem na pronásledování ze strany třetí osoby neobejde bez následků. Stěžovatelka nedisponuje dostatečnými možnostmi svá tvrzení prokázat, avšak domnívá se, že její výpověď je konzistentní s logickou návazností.

[11] Stěžovatelka má též za to, že v jejím případě jsou splněny zvláště závažné okolnosti, které lze podřadit právě pod institut humanitárního azylu. Stěžovatelka žije v České republice se svojí dcerou dlouhou dobu, mluví plynule česky, má v České republice zázemí i okruh přátel a je zcela integrována do české společnosti. V zemi původu nemá žádné zázemí. Tato okolnost měla vést k udělení humanitárního azylu. Městský soud se podle názoru stěžovatelky řádně nezabýval tím, zda správní uvážení žalovaného nepřekročilo meze zákona a zda jej správní orgán nevyložil příliš úzce. Vzhledem k tomu, že zákona o azylu blíže nevymezuje humanitární důvody, závisí výklad tohoto pojmu na uvážení správního orgánu, které nemůže být příliš široké ani příliš zužující. Je zřejmé, že smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele. Právě proto, že v § 14 zákona o azylu není výčet humanitárních důvodů a jejich konkretizace je ponechána na uvážení správního orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení. Z odůvodnění kasační stížnosti je podle názoru stěžovatelky zřejmé, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

[12] Stěžovatelka závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu napadený kasační stížností zrušil a věc vrátil soudu zpět k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka zároveň v kasační stížnosti požádala Nejvyšší správní soud, aby podané kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pokládá všechny námitky stěžovatelky za nedůvodné, což jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu. V této souvislosti se na základě žalobních námitek případem dostatečně zabýval i městský soud, na jehož závěry žalovaný odkazuje.

[15] Žalovaný zdůraznil, že v azylovém řízení spočívá břemeno tvrzení na žadateli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86). Pokud žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, za jehož účelem byl se stěžovatelkou veden pohovor, ve kterém měla prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež vedly k opuštění vlasti, a popsat všechny potíže, které ve vlasti měla. V odpovědích nebyla stěžovatelka nijak omezována a s protokolem o pohovoru byla seznámena, nevyjádřila žádná doplnění, nežádala změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasila, správnost přetlumočeného textu stvrdila svým podpisem. Stěžovatelka též měla možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, čehož využila, a k uvedeným podkladům neměla připomínky. Sama nedodala žádné listinné důkazy a ani neupřesnila, jaké podklady nutné pro vydání rozhodnutí si měl žalovaný opatřit. Proto žalovaný považuje kasační námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu za neopodstatněnou.

[16] Stěžovatelčiny obavy z pronásledování ze strany soukromé osoby, muže, který tvrdí, že je otcem její dcery, nejsou podřaditelné pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedené v § 14 či 14a zákona č. 325/1999 Sb. Ohledně soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu odkázal žalovaný na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003. Žalovaný též v této souvislosti poznamenal, že řádně zjistil a posoudil stěžovatelčinu osobní situaci, též situaci v zemi původu, zdravotní stav stěžovatelky a plně odkazuje na závěry vydaného rozhodnutí, ze kterých vyplývá proč a na základě jakých podkladů neshledává žalovaný důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu.

[17] Žalovaný připomíná, že v případě konkrétních potíží s policií na Ukrajině je možné obrátit se na speciální odbory, které se zabývají vyšetřováním trestné činnosti policistů, lze podat stížnost ukrajinskému ombudsmanovi a tyto mechanismy jsou v praxi využívány. Pokud se tedy police odmítla problémy stěžovatelky zabývat, nic jí nebránilo obrátit se na příslušné státní orgány. Ze zpráv Ministerstva vnitra České republiky vyplývá, že za dodržování vnitřní bezpečnosti a pořádku odpovídá na Ukrajině ministerstvo vnitra, které dohlíží na činnost policie (milice) a vlastních ozbrojených jednotek. Proti jejich postupu lze podat stížnost, což potvrzuje zpráva MZV ČR ze dne 19. 1. 2010, jež hovoří i o institutu veřejného ochránce práv, který se zabývá stížnostmi na státní úředníky nebo organizace (srov. informace MZV ČR č. j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010). Stěžovatelka by také mohla nelézt účinnou ochranu v jiné části země, neboť (jak sama uvedla) poté, co se s dcerou uchýlily ke stěžovatelčině přítelkyni, uvedený muž je nenavštívil a žádné další problémy neměly. Žalovaný tedy trvá na svém závěru, že stěžovatelce v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[18] Závěrem žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí pro nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] O stěžovatelčině žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek ze zákona.

[21] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatelka v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedla a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

[23] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že námitky stěžovatelky ohledně neudělení humanitárního azylu považuje za uplatněné v rozporu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.,

neboť je stěžovatelka neuplatnila v žalobě k městskému soudu, ač tak učinit mohla. Podle ust. § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se k této otázce opakovaně vyjadřoval ve své dřívější judikatuře. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikovaný pod č. 685/2005 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém dochází soud k závěru, že *důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*

[24] Nad rámec nutného zdejší soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného obsahuje úvahu o neudělení humanitárního azylu (str. 4 rozhodnutí žalovaného). Na poskytnutí humanitárního azylu přitom není právní nárok a soud ve správním soudnictví nemůže vlastní úvahou nahradit správní uvážení žalovaného, resp. dospět ohledně splnění podmínek udělení humanitárního azylu k jiným závěrům než žalovaný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48).

[25] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud jde o stěžovatelčiny problémy se soukromou osobou v zemi původu, je třeba zdůraznit, že aby mohly takové problémy být považovány za azylově relevantní pronásledování, je nezbytné, aby byly způsobovány původci pronásledování (srov. § 2 odst. 8 zákona o azylu), kteří jsou označeni v ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu, podle něhož se „*původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ U soukromých osob jako původců pronásledování tedy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní. Zdejší soud se opakovaně již v minulosti k této problematice vyjádřil. Např. v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68 uvedl, že skutečnost, že *žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.* V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, *aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.* V případě stěžovatelky nebylo prokázáno, že by státní orgány země původu nebyly schopny nebo ochotny poskytnout stěžovateli ochranu před pronásledováním ze strany soukromé osoby, neboť jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí i městský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku, stěžovatelka nevyužila v zemi původu všechny jí dostupné prostředky ochrany.

[26] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečnou vodítka pro vypořádání se s kasačními body. Zdejší soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji na základě § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Náklady řízení

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[28] Stěžovatelce byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2012, č. j. 2 Az 4/2012 - 15 ustanovena zástupkyně Mgr. Liliana Křístková, advokátka. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky na výzvu soudu vyčíslila odměnu za zastupování stěžovatelky tak, že požaduje odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy požadovala ustanovená zástupkyně stěžovatelky odměnu ve výši 2904 Kč (včetně 21% DPH). Ustanovená zástupkyně stěžovatelky rovněž předložila soudu osvědčení o registraci k DPH. Jelikož toto vyčíslení odměny odpovídá obsahu spisu a je v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (srov. § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu, § 7 bod 5 advokátního tarifu a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Přiznal Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování v celkové výši 2904 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu